

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obo/25/2013
Identifikačné číslo spisu:	1002898149
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1002898149.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek senátu JUDr. Dariny Ličkovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v právnej veci žalobcu UNIVERSUM - INVEST HOUSE, a. s., Banská Bystrica, Rudlovská cesta 85, IČO: 36 023 272, zastúpeného advokátkou JUDr. Katarínou Igazovou, Kocelova 15, Bratislava, proti žalovanému Československá obchodná banka, a. s., Bratislava, Michalská 18, IČO: 36 854 140, zastúpenému advokátom JUDr. Pavlom Malichom, Dunajská 25, Bratislava, o zaplatenie 1 699 762,46 eur s prisl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. marca 2013, č. k. 34Cb/61/2002-819, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. marca 2013, č. k. 34Cb/61/2002-819 sa p o t v r d z u j e .

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 1 699 762,46 Sk z titulu náhrady škody. O náhrade trov konania rozhodne v súlade s ustanovením § 151 ods. 3 O. s. p. až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V odôvodnení rozhodnutia poukázal na predchádzajúce rozhodnutia súdu prvého stupňa vo veci samej a na zrušujúce rozhodnutia odvolacieho súdu. V zmysle právneho usmernenia odvolacím súdom súd prvého stupňa opäť vypočul ako svedka Dr. D. na pojednávaní 29. septembra 2012. Svedkyňa potvrdila príjem inštrukcie od žalobcu 11. januára 2001, avšak hodinu si nepamätala. Predmetná faxová inštrukcia bola opatrená podpisom, ktorý nikto nepoznal a nebol ani v súlade s podpisovým vzorom. Spomenula si, že zmluva nemala podpisové vzory. Do tejto doby faxové inštrukcie podpisoval predseda predstavenstva. Podľa názoru svedkyne, inštrukcia od Ing. Bosáka prišla skôr a od Ing. Rosenbergera neskôr. Kedy prišla druhá inštrukcia, si svedkyňa nespomína. Súčasne uviedla, že obe inštrukcie došli faxom a žalovaný mal povinnosť kontrolovať len kód inštrukcie a podpis. Ďalej svedkyňa uviedla, že po zistení, že prvá inštrukcia bola podpísaná neznámou osobou, podpis porovnávala s podpismi, ktoré mal žalovaný uvedené na zmluvách a volala do firmy, aby to dali do poriadku. Súd ďalej predvolal ako svedka Ing. Rosenbergera, ktorý po zákonom poučení využil svoje právo odmietnuť vypovedať ako

svedok. Na pojednávaní 7. marca 2013 súd vypočul ako svedka Ing. C., ktorý si na okolnosti prípadu spred 11 rokov nespomína. K veci sa písomne vyjadrila navrhnutá svedkyňa Ing. D., ktorá uviedla, že v januári 2001 po odoslaní faxovej inštrukcie podpísanej Ing. Bosákom 11. januára 2001 jej sekretárka položila na stôl potvrdenie z faxu, kde v hornej časti záhlavia bolo vytlačené U. S., a. s., potom tam bol uvedený ISIN cenných papierov denominovaných v eur, dolu podpísaná pracovníčka U. banky, a. s., s priezviskom na „H“, keďže nevedela o čo sa jedná, okamžite telefonicky kontaktovala pracovníčku banky a zisťovala, o čo ide. Pracovníčka banky sa podľa jej vyjadrenia rozplakala a povedala, že sú neserióznou spoločnosťou a svedkyňa následne zisťovala dôvod tohto tvrdenia. Keď sa Ing. Homolová opýtala na meno neoprávnenej osoby, bolo jej oznámené meno pána Bosáka. Pracovníčka banky plakala, že ju vyhodila z práce a ona má úver. Ing. D. iadala od pracovníčky banky žalovaného informáciu, či je možné obchod stornovať a po telefonáte s brokerom v K., a. s., C., na oddelení cenných papierov jej bolo povedané, že cenné papiere už nie je možné vrátiť, nakoľko sa nachádzajú na majetkovom účte kupujúceho a „sú zabetónované“. Ing. Homolová bola toho názoru, že pre nedbanlivosť zo strany pracovníčky banky vznikla spoločnosti žalobcu škoda na majetku.

Súd ďalej uviedol, že v zmysle bodu 1 zmluvy o autorizovaní faxových inštrukcií bol na uskutočnenie faxových inštrukcií klienta oprávnený jednak klient, ako aj oprávnené osoby, uvedené v podpisových vzoroch. Keďže oprávnená osoba k majetkovému účtu klienta - žalobcu neexistovala, nakoľko nebol vyhotovený podpisový vzor pre majetkový účet klienta u žalovaného, jediným subjektom oprávneným podať faxovú inštrukciu bol sám klient, teda žalobca. Faxovú inštrukciu preto bola oprávnená menom žalobcu podať fyzická osoba, ktorá vykonávala pôsobnosť štatutárneho orgánu žalobcu. Prvá faxová inštrukcia menom žalobcu bola uskutočnená 11. januára 2001 o 10,15 hod. Ing. Bosákom, ktorý však nebol oprávnený na jej podanie. Podpisový vzor pre neho bol zriadený 2. januára 2001 len pre peňažný účet klienta vedený v banke pod č. XXXXXXXX, ako oprávnené osoby v ňom boli uvedené Ing. Branislav Bosák a Danko Fechyová. Druhá faxová informácia s rovnakým obsahom bola podaná 11. januára 2001 o 11,15 hod. a bola podpísaná Ing. Rozenbergerom. Avšak z výpisu z obchodného registra žalobcu je zrejmé, že tento bol k 11. januáru 2001 v obchodnom registri zapísaný ako predseda predstavenstva, oprávnený samostatne konať v mene spoločnosti v plnom rozsahu.

Súd uzavrel, že v konaní nebola preukázaná vedomosť žalovaného o personálnych zmenách žalobcu, ktoré mali prebehnúť začiatkom januára 2001, resp. nebolo preukázané doručenie oznámenia žalobcu o zmenách v obchodnej spoločnosti žalobcu pred 11. januárom 2001. Aj listom z 18. januára 2001 žalobca namietal len nedostatok náležitosti faxovej inštrukcie, bez bližšej konkretizácie. V reklamacii z 19. februára 2001 videl žalobca ako osobu neoprávnenú na podanie inštrukcie len Ing. Bosáka. Také tvrdenie zastával žalobca aj v samotnej žalobe, keď podľa jej obsahu jedinou oprávnenou osobou na podanie faxovej inštrukcie bol Ing. Rosenberger. Samotný návrh na zmenu zápisu v obchodnom registri Okresného súdu v Banskej Bystrici, na vykonanie výmazu Ing. Milana Rosenbergera, datovaný 10. januára 2001, bol podaný 11. januára 2001, s podpismi overenými pred notárom 11. januára 2001. Súd vykonal výmaz Ing. Milana Rosenbergera ako predsedu predstavenstva uznesením z 19. februára 2001, sp. zn. Sa 443/S, právoplatného 21. februára 2001. Súd preto neakceptoval tvrdenie žalobcu, že žalovaný zanedbal náležitú starostlivosť pri správe majetku žalobcu tým, že vykonal prevod CP v rozpore s ustanoveniami uzavretých zmlúv, obchodom bez protiplnenia žalobcovi, pretože sám žalobca uzatvoril obchod s obchodnou spoločnosťou GVC Financiál, s. r. o., Banská Bystrica, neskôr Búš, s. r. o., Banská Bystrica. Žalobca 21. decembra 2000 uzavrel úverovú zmluvu na úver v sume 12 500 000,-- Sk. Súd neakceptoval tvrdenie žalobcu, že vo faxovej správe mohlo ísť iba o obchod s prijatím protiplnenia, t. j. proti prijatiu čiastky uvedenej v inštrukcii na účet klienta. Nepovažoval za dôvodné ani tvrdenie žalobcu o použití nesprávneho kontrolného znaku série a čísla faxovej inštrukcie. Zmluva o autorizovaní faxových inštrukcií v prípade opravy faxovej inštrukcie neukladá žalobcovi vyhotoviť novú faxovú inštrukciu s novým kontrolným znakom a kontrolným číslom. Súd vyhodnotil dokazovanie a dospel k záveru, že zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu povinnosti zo záväzkového vzťahu, ktoré by malo za následok vznik škody žalobcovi, a preto žalobu zamietol.

Proti rozsudku podal odvolanie žalobca. Žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

Odvolaie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, pretože nepoužil záväzné ustanovenie právneho predpisu, ktorý je nutné aplikovať na daný prípad a že konanie má iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd na základe vykonaných dôkazov, tieto nesprávne vyhodnotil a dospel k nesprávnym skutkovým záverom a rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože súd sa nezaoberal so skutočnosťami významnými a podstatnými pre vyriešenie sporu.

Podľa žalovaného neobstoí odôvodnenie súdu prvého stupňa, podľa ktorého po vyhodnotení svedeckých výpovedí skúmal, či došlo k porušeniu zákonnej povinnosti žalovaného - konať s odbornou starostlivosťou podľa § 11a písm. b/ zákona č. 21/1992 Zb. o bankách v znení zákona č. 367/2000 Z. z. Žiadne vyhodnotenie svedkov (Dr. D., Ing. Q., Ing. C., Ing. D.) z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplyva. Súd vôbec neuviedol, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, ktoré dôkazy považoval za dôležité, presvedčivé, vierohodné a z akého dôvodu, prečo pripísal dôkazný význam a pravosť spochybňovanej druhej inštrukcie podpísanej Ing. Rosenbergerom, ktorá podľa tvrdenia žalovaného mala byť doručená do sídla žalovaného 11. januára 2001 o 11,15 hod., čo nebolo vierohodným spôsobom preukázané. Rovnako súd neuviedol, na základe čoho dospel k presvedčeniu, že prvá inštrukcia podpísaná Ing. Bosákom bola skutočne uskutočnená 11. januára 2001, o 10,15 hod. tak, ako tvrdí žalovaný a že druhá inštrukcia, podpísaná Ing. Rosenbergerom bola podaná 11. januára 2001, o 11,15 hod. v súlade s tvrdením žalovaného.

Podľa žalobcu súd vôbec nevyhodnotil výpoveď svedkyne Dr. D. a ignoroval podstatné skutočnosti uvádzané Ing. Q., Ing. Bosiakom a Ing. D.. Vôbec nebral do úvahy znalecké posudky vyhotovené znalcami Ing. Jenčom, Ing. Osterom. Nevyhodnotil listinné dôkazy majúce právny význam, vyhotovené pracoviskom žalovaného v Banskej Bystrici o zrušení podpisového vzoru štatutárnemu zástupcovi Ing. Rosenbergerovi 2. januára 2001, preukazujúcim vedomosť o zrušení a výmaze štatutárneho zástupcu žalobcu v banke. Súd sa tiež dostatočne nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu, že žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou pri výkone činnosti, čím porušil zákon o bankách.

Ďalej namietal, že posledná výpoveď svedkyne Dr. D. bola nepresvedčivá a nelogická. V žiadnej výpovedi neuviedla a ani nevedela vysvetliť význam údajov uvedených v záhlaví druhej inštrukcie podpísanej Ing. Rosenbergerom, nevedela vysvetliť, ako poznala, že druhá inštrukcia podpísaná Ing. Rosenbergerom, ktorá mala dôjsť do banky o 11,15 hod., je od žalobcu. Vo svojich výpovediach nevedela spoľahlivo a presvedčivo vysvetliť časové údaje uvedené v záhlaví oboch inštrukcií, ani časové rozdiely v doručení oboch inštrukcií, súčasne dôvodila, že v sídle žalobcu nikdy nebola, nevie, aký má fax a následne uviedla, že je to jej domnienka, subjektívny názor, či pocit.

Podľa žalobcu táto svedkyňa rozporne uvádzala, že obchod bol realizovaný z Prahy až po doručení druhej inštrukcie, lebo predtým vo výpovedi 19. mája 2005 uviedla, že prevod bol realizovaný na základe inštrukcie Ing. Bosáka a telefonického potvrdenia Ing. Rosenbergerom. Ďalej vo výpovedi 19. mája 2005 uviedla, že Ing. Bosák mal podpisový vzor za žalobcu len na peňažný účet a nevzťahoval sa na prevod CP a v rozpore s tým vypovedala, že tieto podpisové vzory k bežnému účtu sa mali týkať aj majetkového účtu podľa zmluvy. Ďalej namietal, že nemožno prehliadať ani to, že svedkyňa potvrdila, že tretí dokument na vykonanie obchodu podpísal osobne Ing. Rosenberger, keď sa dostavil do banky a na tento dokument dala dátum 11. januára 2001 z dôvodu, že bol na ňu vyvíjaný tlak zo strany vedenia banky. Toto zistenie iba potvrdzuje, že ďalšia inštrukcia na vykonanie obchodu bola skutočne podpísaná Ing. Rosenbergerom až 30. januára 2001 so spätným dátumom 11. januára 2001 a nie skôr, čo potvrdil aj Ing. Rosenberger vo svojej výpovedi 19. februára 2004. Žalobca tvrdí, že výpoveď svedkyne, ktorá je prevažne v rozpore v podstatných častiach, pre zistenie skutkového stavu vzájomne protirečivá, rozporná a už vôbec nie presvedčivá, ani pravdivá, nemôže mať žiadny dôkazný význam a dôkaznú hodnotu v tomto konaní, nemôže byť spoľahlivým podkladom pre rozhodnutie súdu tak, ako k tomu došlo.

Naopak výpoveďou svedka Rosenbergera z 1. decembra 2005 bolo preukázané, že tento podpísal dodatočne ďalšiu písomnú inštrukciu až 30. januára 2001 pri svojom osobnom stretnutí s pracovníčkou

banky a nie skôr.

Ďalšia vypočutá svedkyňa Ing. D. pri výsluchu 17. septembra 2008 uviedla, kedy, akým spôsobom sa ako štatutárny zástupca žalobcu dozvedela o písomnej inštrukcii na predaj zahraničných cenných papierov, podpísanej 11. januára 2001 Ing. Bosákom, aké úkony vo veci vykonala, že to bolo po doručení „potvrdenia z Prahy k vyporiadaniu obchodu“, že telefonovala s p. D., pracovníčkou banky, tá jej povedala, k čomu došlo, mala obavy, že ju vyhodí z pracoviska, plakala do telefónu, že jej potvrdila, že obchod bol vykonaný na základe inštrukcie podpísanej Ing. Bosákom, že išlo o súhlas p. Bosáka. Pracovníčka banky voči tejto svedkyni chybu uznala. Voči tejto svedkyni sa p. D. teda ani nezmienila o tom, že v rovnaký deň by banke bola doručená ďalšia písomná inštrukcia podpísaná bývalým štatutárnym zástupcom Ing. Rosenbergerom a že obchod mal byť vykonaný, zahraničné CP odpredané až po doručení ďalšej inštrukcie. Výpoveďou tejto svedkyne bolo preukázané, že p. Bosák ako člen predstavenstva nebol oprávnený samostatne konať a podpisovať za spoločnosť, nebol ani oprávnenou osobou v zmysle zmluvy o obstaraní obchodov so zahraničným CP a ich správe, nemal na tieto účely ani podpisový vzor ako oprávnená osoba v zmysle čl. 12, 13 zmluvy, naviac podľa výpisu z obchodného registra ako člen predstavenstva nebol oprávnený konať a podpisovať za spoločnosť žalobcu samostatne, ale spolu s ďalším členom predstavenstva, čo bolo preukázané. Svedok Ing. Bosák nikdy nepotvrdil, že druhá inštrukcia bola odoslaná banke bezodkladne po I. inštrukcii, že k tomu došlo rovnaký deň, ani to, že obchod bol vykonaný až po doručení II. inštrukcie. Ďalej tento svedok uviedol, že druhá inštrukcia podpísaná Rosenbergerom nebola vykonaná z rovnakého faxu ako prvá, ním podpísaná, že nemohol byť použitý akýkoľvek fax, že tento fax nešiel z firmy a že takéto tvrdenie svedka je v priamom rozpore s tvrdením žalovaného, ktorý sa celú dobu snažil presvedčiť súd o tom, že druhá faxová inštrukcia nebola odoslaná z faxu, ale z počítača s využitím počítačového programu RVS - COM, ktorý umožňoval odosielateľovi správy nastaviť počítač tak, aby na správe vytlačenej z faxového zariadenia príjemcu nezobrazil údaj o obchodnom mene odosielateľa.

Za podstatné považuje skutočnosť, že vtedajšia pobočka zahraničnej banky U. v Bratislave vedela o tom, že došlo k zrušeniu podpisového vzoru štatutárneho zástupcu Ing. Rosenbergera už 2. januára 2001, inak by štatutárny zástupca nebol v pobočke v Banskej Bystrici vyčiarknutý z podpisovania hoci len na bežný účet. Takéto poznanie bolo dostatočným dôvodom k tomu, aby banka pri následnom vykonávaní obchodov s cennými papiermi a pri výkone správy CP konala s odbornou starostlivosťou v zmysle zákona o bankách č. 21/1992 Zb. a riadne a včas pred vykonaním obchodu preverovala, či právne úkony, písomné pokyny na vykonanie obchodu a predaja cenných papierov sú podpísané osobami k tomu oprávnenými, najmä v súlade so zápisom v obchodnom registri. Žalobca ďalej tvrdí, že ak boli v pobočke banky v Banskej Bystrici zriadené nové podpisové vzory iba pre členov predstavenstva p. Bosáka a p. Pechyovú, čo pobočka potvrdila, tak bolo preukázané spôsobom nevzbudzujúcim žiadnu pochybnosť o tom, že žalovaný vedel, že Ing. Rosenberger ako štatutárny zástupca, predseda predstavenstva už nie je osobou oprávnenou vôbec konať v mene žalobcu. Banka v Bratislave vedela o vykonanej zmene 2. januára 2001, keď žalovaný v liste z 31. januára 2001 sa odvolal na to, že Ing. Bosák bol oprávnený konať a podpisovať samostatne podľa podpisového vzoru z 2. januára 2001. Túto skutočnosť nemal súd opomenúť.

Keď žalovanému bola doručená prvá faxová inštrukcia podpísaná Ing. Bosákom, tento bol povinný konať s odbornou starostlivosťou podľa § 11a písm. b/ zákona č. 21/1992 Zb. v znení zák. č. 367/2000 Z. z., vtedy by zistil, že v rozhodujúcej dobe v obchodnom registri bolo zapísané, že ďalší členovia predstavenstva konajú v mene žalobcu vždy spoločne dvaja, a teda Ing. Bosák spoločne s ďalším členom predstavenstva. Tento spôsob konania bol záväzný tak pre žalobcu, ako aj voči ďalším osobám. Príkaz k vykonaniu obchodu s CP nebol vykonaný spôsobom, ktorým jedná štatutárny orgán spoločnosti, preto je neplatný. Žalovaný pochybil, keď na základe takéhoto neplatného právneho úkonu dal pokyn ďalej svojej centrále, zahraničnej banke v Prahe na predaj CP.

Podľa odvolateľa aj bez poznania zmien v štatutárnom orgáne žalobcu, žalovaný bol povinný konať v súlade s obsahom obchodného registra a v ňom uvedených údajov o žalobcovi v čase vykonania obchodu s CP. Tieto skutočnosti a údaje o spôsobe konania za žalobcu boli žalovanému veľmi dobre

známe, vyplývali z obchodného registra žalobcu už v čase uzavretia zmluvy o obstarávaní obchodov s CP uzavretej medzi účastníkmi 28. mája 1999 a boli nezmenené aj v rozhodnom období. Podľa žalobcu žalovaný preukázateľne porušil zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 11a písm. b/ zákona č. 21/1992 Zb. v znení zákona č. 367/2000 Z. z. lebo nekonal s odbornou starostlivosťou. Ďalej uvádza, že žalovaný aj keby pri výkone svojej činnosti nezistil také okolnosti, ktoré pri zachovaní odbornej starostlivosti zistiť mal, je zodpovedný za škodu, ktorá následkom toho klientovi vznikla podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. Nároky na odborný postup banky a výkon činnosti s odbornou starostlivosťou zákonodarca požaduje dôvodne, a to aj vzhľadom na vysokú hodnotu vecí, ktoré sú banke zverené a vysokú hodnotu cenných papierov, s ktorými banka obchoduje. Žalovaný vzhľadom na centrálny technický systém prepojenia informácii a údajov o klientoch, ktorý mal zavedený v rozhodnom období, mal už 2. januára 2001 vedomosť o tom, že predseda predstavenstva nie je oprávnený konať za žalobcu.

Žalobca tvrdí, že nebolo preukázané, že druhá faxová inštrukcia podpísaná Ing. Rosenbergerom bola odoslaná 11. januára 2001 o 11,15 hod. v súlade s podmienkami dohodnutými v zmluve, ani to, že po jej doručení bol obchod s CP vykonaný. Tieto okolnosti podľa žalobcu nemôžu oslobodzovať žalovaného od jeho zodpovednosti za škodu, ktorá vznikla žalobcovi, pretože sa nejedná o okolnosti vylučujúce zodpovednosť v zmysle ustanovenia § 374 Obchodného zákonníka. Preto skutočná škoda na strane žalobcu preukázaná bola, táto predstavuje majetkovú ujmu a zmenšenie majetkového stavu žalobcu o hodnotu zahraničných cenných papierov, ktoré boli vo vlastníctve žalobcu a ktoré banka spravovala. Žalobca požaduje aj náhradu ušlého zisku, ktorý mu vznikol a prejavil sa stratou očakávaného výnosu, ktorý mohol mať naisto zaručený ako ušlý garantovaný úrokový výnos vo výške 11,25% ročne, a to k 31. decembru 2001, k 31. decembru 2002, k 31. decembru 2003 a k 31. decembru 2004, v celkovej výške 15 265 069,-- Sk.

Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalobcu podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Podľa ustanovenia § 373 Obchodného zákonníka, kto porušil povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

Ak má byť žalobe vyhovené, potom v zmysle citovaného ustanovenia žalobca musí jednoznačne preukázať: porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti.

Žalobca v odvolaní namietal, že žalovaný vedel v čase podania faxovej inštrukcie 2. januára 2001, že Ing. Rosenberger nebol v tom čase osobou oprávnenou konať v mene žalobcu.

Súd prvého stupňa a aj odvolací súd sa uvedenou námietkou zaoberal opakovane na základe jednak tvrdenia žalobcu na súde prvého stupňa, ako aj v odvolaniach proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Napriek opakovanému nariadeniu zo strany odvolacieho súdu doplniť dokazovanie v tomto smere, žalobca nepredložil jednoznačný dôkaz o tom, že včas informoval žalovaného o zmene predstavenstva, že žalovanému bola poskytnutá kvalifikovaná informácia o skončení oprávnenia Ing. Milanovi Rosenbergerovi konať ako štatutárny orgán za žalobcu. V priebehu celého konania žalobca svoje tvrdenie ničím nepreukázal, hoci išlo o kľúčovú námietku, od ktorej záviselo vyriešenie sporu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že sám žalobca v čase podania žaloby túto skutočnosť nielenže nenamietal, ale práve naopak v žalobe podanej na súd 19. decembra 2002 na strane 3. uviedol, že v čase podpisovania Ing. Branislav Bosák nebol oprávnenou osobou a Ing. Milana Rosenbergera označil za jedinou oprávnenú osobu podať predmetnú inštrukciu.

V zmysle bodu 1 zmluvy o autorizovaní faxových inštrukcií pre vyporiadanie obchodov s cennými papiermi z 28. mája 1999 bol na uskutočnenie faxových inštrukcií klienta oprávnený jednak klient a jednak oprávnené osoby uvedené v podpisových vzoroch.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca nemal vyhotovený podpisový vzor oprávnených osôb v zmysle citovaného ustanovenia zmluvy. Preto faxové inštrukcie bol oprávnený za žalobcu podávať štatutárny zástupca žalobcu.

Podľa § 27 ods. 2 Obchodného zákonníka v znení platnom ku dňu podania inštrukcie, skutočnosti zapísané v obchodnom registri sú účinné voči každému odo dňa, ku ktorému sa zápis vykonal. Proti tomu, kto koná v dôvere v zápis do obchodného registra, nemôže ten, koho sa zápis týka, namietat, že zápis nezodpovedá skutočnosti.

V citovanom ustanovení je zakotvená zásada ochrany tretích osôb, ktoré konali v dobrej viere. Zápis, ktorý len deklaruje skutočnosť, ktorá nastala, napr. zmena predsedu predstavenstva, bude voči tretej osobe účinná aj v prípade jej preukázania, napr. predložením uznesenia valného zhromaždenia o zmene predsedu predstavenstva, bez ohľadu na to, či bol takýto zápis vykonaný v obchodnom registri. Súd preto v tomto smere vykonal dokazovanie, z ktorého vyplýva, že žalobca 24. januára 2001 doručil do pobočky žalovaného v Banskej Bystrici zápisnicu z mimoriadneho valného zhromaždenia žalobcu konaného 4. januára 2001, na ktorom bolo prerokované odstúpenie Ing. Rosenbergera z funkcie predsedu predstavenstva. O tom, že žalovanému uvedenú zápisnicu z mimoriadneho valného zhromaždenia predložil skôr ako 24. januára 2001, dôkaz nepredložil. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že žalovaný bol 11. januára 2001 žalobcom informovaný o tom, že Ing. Rosenberger už nie je predsedom predstavenstva. Ďalej je nesporné, že táto skutočnosť ani nebola zapísaná 11. januára 2001 do obchodného registra, preto nie je možné uprieť žalovanému, že 11. januára 2001 konal v dobrej viere v správnosť zápisu do obchodného registra.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti závery súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o oprávnenie Ing. Rosenbergera konať za žalobcu 11. januára 2001, sú vecne správne.

Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že žalovaný o zániku funkcie Ing. Rosenbergera sa mal dozvedieť cestou svojej pobočky v Banskej Bystrici, ktorá mala byť oboznámená so zmenami štatutárneho zástupcu, odvolací súd poukazuje na dohodu účastníkov, obsiahnutú v článku 2 bodu 13 zmluvy o obstaraní obchodov, podľa ktorej podpisové vzory možno zrušiť iba písomným vyhlásením štatutárneho zástupcu klienta a sú platné, pokiaľ ich klient písomne nezruší. Preto, ak Ing. Bosák ako podpredseda predstavenstva a Ing. Péchyová ako členka predstavenstva zrušili v pobočke žalovaného v Banskej Bystrici podpisový vzor k peňažným účtom Ing. Rosenbergerovi, konali v zmysle citovaného dojednania a neznamenal to bez ďalšieho, že Ing. Rosenberger prestal byť predsedom predstavenstva. Tento dôkaz, na ktorý poukazuje žalobca v konaní, preto súd prvého stupňa a tak isto aj odvolací súd nevyhodnotili ako dôkaz jednoznačne preukazujúci, že Ing. Rosenberger podaním faxovej inštrukcie 2. januára 2001 konal ako osoba neoprávnená.

Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že nebolo preukázané, že druhá faxová inštrukcia podpísaná Ing. Rosenbergerom bola odoslaná a prijatá 11. januára 2001 o 11,15 hod.

Do spisu boli založené fotokópie dvoch faxových inštrukcií z 11. januára 2001, jedna podpísaná Ing. Bosákom mala pri podpise dátum 11. 01. 2001 a čas 9,57 a v záhlaví dátum 11-01-01 a čas 11,15. Druhá bola podpísaná Ing. Rosenbergerom, pri podpise mala dátum 11. 01. 2001 a čas 11,00 a v záhlaví dátum 11. 01. 2001 a čas 11:15:45. Následne bola doložená tretia inštrukcia podpísaná Ing. Rosenbergerom, ktorá bola vyhotovená 30. januára 2001 a pri podpise mala dátum 11. 01. 2001 a čas 15,00, táto tretia inštrukcia nebola faxovaná žalovanému, bola podpísaná Ing. Rosenbergerom priamo v sídle žalovaného v Bratislave, aby slúžila ako potvrdenie o tom, že druhá inštrukcia z 11. januára 2001 podpísaná Ing. Rosenbergerom bola skutočne podpísaná ním. Táto tretia inštrukcia podľa tvrdenia žalovaného bola vyhotovená z opatrnosti, vzhľadom na spochybňovanie prevodu CP novým predsedom

predstavenstva žalobcu Ing. Homolovou.

Na okolnosti vyhotovenia , podpísania a zaslania oboch faxových inštrukcií z 11. januára 2001 súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie, boli vypočutí svedkovia Dr. D., Ing. N., Ing. Q. a Ing. C.. Všetci potvrdili, že prvá faxová inštrukcia, ktorá bola podpísaná Ing. Bosákom, bola podpísaná neoprávnenou osobou. Zistila to Dr. D., ktorá žiadala žalobcu, aby inštrukciu podpísal Ing. Rosenberger. Svedkyne Dr. D. a Ing. N. zhodne uviedli, že následne bola žalovanému doručená druhá faxová inštrukcia podpísaná Ing. Rosenbergerom, na základe ktorej bol vykonaný prevod CP. Na pojednávaní 1. decembra 2005 svedok Ing. C., bývalý podpredseda predstavenstva žalobcu uviedol, že po tom, ako bol upozornený, že nie je oprávnený na podpísanie inštrukcie a mal by ju podpísať Ing. Rosenberger, bezodkladne o tejto veci telefonicky kontaktoval Ing. Rosenbergera. Ďalej uviedol, že mal vedomosť o druhej faxovej inštrukcii Ing. Rosenbergera, ktorá ale nebola zaslaná z toho istého faxu ako prvá inštrukcia podpísaná Ing. Bosákom. Uvedené svedecké výpovede nie sú protirečivé, preto súd prvého stupňa a rovnako odvolací súd z nich pri rozhodnutí veci vychádzal.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní nebolo žalovanému preukázané porušenie povinnosti zo záväzkového vzťahu, ktoré by malo za následok vznik škody, a preto vecne správne rozhodol, keď žalobu zamietol.

Odvolací súd k námietkam odvolateľa považuje za potrebné uviesť, že konajúci súd nemusí rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a rozhodovať podľa nich.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa samostatným rozhodnutím (§ 151 ods. 3 v spojení s § 224 ods. 4 O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.